

Hồi thứ tám

Đại Hội Bên Thủy

Tiệc vui hội ngộ kéo dài đến mấy tiếng. Đại Sơn Vương mấy lần đứng lên cáo biệt lên đường, nhưng Khách Giang Hồ cố lưu lại, nên chàng tướng lạc thảo đành phải nán lại địa khu cho hết buổi. Vòng Chí Plan truyền các quân bản bộ dẫu về đây, và cùng Vòng Sênh cận tướng ở lại chờ dẫn lộ Đại Sơn Vương. Suốt buổi, Khách Giang Hồ chỉ đàm đạo chuyện gặp gỡ tri kỷ, thản nhiên không đá động tới việc gì khác. Đến đêm, lúc mọi người đã yên giấc, chợt có tay thủ túc của Khách Giang Hồ tới mời Đại Sơn Vương tới hội kiến với thủ lĩnh địa khu. Quá nửa đêm, chàng tướng núi mới trở về phòng riêng, có dáng nghĩ ngợi. Vòng Lầu thấy chủ tướng lạng lẽ đi nằm, cũng không dám hỏi.

Sớm mai, chàng tướng núi cáo biệt lên đường đi Tây Bắc, lúc sương mờ còn giăng khắp lưng đèo. Khách Giang Hồ cùng Nguyệt Tú dẫn thuộc hạ thân tín, theo tiễn Đại Sơn Vương cùng mọi người ra khỏi địa khu và để một hướng đạo người bản địa, đưa theo đường bí mật xuyên lên tới Tuyên Quang. Để mọi người nghỉ tạm tại một nhà thổ dân trong một ngọn đèo cách thị trấn mấy dặm chim bay. Vòng Sênh tiến ngựa tới thị trấn trước thăm dò đường đất đã. Thấy Vòng Chí Plan có vẻ nhận trọng, Phượng Kiều khẽ hỏi:

- Ngày hẹn đã tới, tưởng ta có thể ngược Hà Giang bằng xe hơi mới kịp?

Chí Plan cười:

- Cô nương đã quên sao? Năm nào dịp này, thúc phụ tôi thường mời khách đến bản địa. Trong hàng có nhiều người sống ngoài vòng pháp luật, mà chính phủ Đông Dương luôn tìm cơ hội chằng lưới bắt Như... ông Hồng Lĩnh đây chẳng hạn. Tuy hành trình bí mật đấy, nhưng có thể nhà chức trách đã chằng lưới khắp các ngã đường lên mạn Hoàng Su Phì rồi. Mà thúc phụ tôi, theo hòa ước với chính phủ Đông Dương, cũng chỉ bảo vệ mọi hàng quý khách, trong phạm vi bản địa mà thôi! Mai kia, cô nương sẽ rõ. Bởi vậy, giờ cứ đề phòng là hơn.

Tự nhiên, Phượng Kiều buột miệng nói:

- Nhưng phải lo bảo vệ mọi cuộc hành trình, e mất nhiều công phu...?

Chả hiểu sao Nữ Chúa H'mông chột ửng hồng đôi má, và hơi lúng túng lắc đầu:

- À không! Quý khách nào cũng tự liệu cuộc hành trình, xừ tôi sẽ tiếp rước từ biên giới riêng. Còn... như ông Hồng Lĩnh, đó lại là... khác chứ!

Biết mình vụng hỏi lỗ lời, Phượng Kiều chưa kịp lảng chuyện, thì Nữ Chúa H'mông đã nhân đó, gởi toàn chuyện về Đại Sơn Vương để hỏi “cô em” chàng tướng núi hào hùng. Từ chuyện cha mẹ anh em tới chuyện vợ con... Phượng Kiều chỉ ừ ào bịa đặt cho xuôi, thấy mắt Chí Plan sáng hẳn lên khi nghe nói chàng chưa có ý trung nhân nào, lúc này Phượng Kiều mới cảm rõ cái lo lắng và “nguy hiểm” trong vai trò cô em gái... hờ trót nhận. Khó xử nữa là Nữ Chúa H'mông tuy đầy bản lĩnh nhưng lại ngây thơ về đường tình, cứ xoắn lấy “cô em”, say sưa nghe từng lời nói bịa, không chút hoài nghi, khiến Phượng Kiều càng hối, khi biết rõ người thiếu nữ sơn cước đã yêu, có thể sống thác với tình như chơi được.

- Nếu Chí Plan biết mình là kẻ đến sau?

Phượng Kiều càng nghĩ càng ái ngại, đã toan đánh liều nói hở cho nàng hay chàng đã có ý trung nhân rồi, nhưng cứ thấy vẻ tha thiết gớm ghê trên cặp má long, lạnh của người bạn gái lần đầu biết yêu, Phượng Kiều lại hành im lặng “Để đến đâu hay đến đó vậy”. Mọi người nghỉ ngơi được một lúc, đã thấy viên cận tướng H'mông trở lại.

- Thị trấn vẫn như thường, nhưng có nhiều kẻ lạ mặt lảng vảng khắp ngã đường có vẻ khác ý lắm, nên theo nẻo xuyên sơn cho tiện. Tới đâu nghỉ đó là hơn.

Mọi người lại nịt ngựa, lên đường. Vòng Sênh dẫn đầu. Vòng Lâu đoạn hậu, cả bọn len lỏi vượt hết cánh rừng nọ tới thung lũng kia, noi theo những đường mòn của thổ dân, có khi đi cả buổi mới gặp một, hai người dân bản địa lúi lũi, câm nín như rừng thẳm. Vòng Chí Plan trở ngọn núi xa mờ mờ trong sương chiều.

- Phía đó là rặng Si Công Linh. Chúng ta đã tới miền thị trấn Hà Giang. Nghỉ hết đêm nay, sớm mai chúng ta thẳng đường lên Hoàng Su Phì.1

- May quá! Vừa kịp ngày mở lễ. Đã tưởng chậm trễ mất một vài

ngày...

- Đây tới thị trấn không còn xa mấy nữa. Nếu đi, chỉ xẩm tối là đến.

- Có lẽ nghỉ tạm đây tiện hơn. Để lại xin lệnh trên đó!

Hai người quay ngựa lại, cũng vừa gặp Đại Sơn Vương tiến lên. Đưa mắt quan sát qua loa, chàng tướng núi hướng về ngọn Tây Côn Lĩnh có dáng suy nghĩ, đoạn quay ngựa lại.

- Ta dựng lều nghỉ đêm nay tại cánh đồi bên tả, gần suối. Bốn giờ sớm mai, lên đường Hoàng Su Phì.

Mọi người đánh ngựa xuống thung, rẽ sang trái, băng qua suối tới khu đồi rậm. Hai viên cận tướng họ Vòng đỡ lấy ngựa định tháo yên cương, Đại Sơn Vương vội xua tay:

- Tháo dây nịt thôi! Chừng nửa đêm sẽ bỏ hẳn cương yên. Nhưng thay phiên nhau từng cặp một. Đây không xa thị trấn. hữu sự, có ngựa cho cô nương dùng.

Chí Plan thấy Đại Sơn Vương, thận trọng lo cho hai thiếu nữ, liền mỉm cười bảo:

- Ông Hồng Lĩnh. Có lẽ cứ tháo cả cho chúng ăn, nghỉ cho tiện. Nếu chẳng may có việc phải động dụng, chắc chị em chúng tôi cưỡi ngựa không yên được!

Voòng Lâu, Voòng Sênh chọn chỗ dựng lều vải trong khi Chí Plan, Phượng Kiều, Đại Sơn Vương tháo yên cương. Chợt Voòng Lâu tiến đến bên chủ:

- Bẩm, lương thực người, ngựa chỉ đủ một bữa nữa, sớm mai...

Đại Sơn Vương chưa kịp trả lời, thì Chí Plan đã vọng sang phía viên cận tướng H'mông:

- Lát nữa Voòng Sênh về thị trấn kiểm lương thực và thăm dò tình hình có chi lạ.

- Dạ.

Dựng lều tắm rửa, ăn uống xong trời vừa tối. Trăng thượng tuần lơ lửng trên trời. Voòng Sênh lập tức lên đường. Còn Voòng Lâu canh cho mọi người nghỉ. Nhưng Phượng Kiều, Chí Plan rủ nhau ra ngồi suối, ngắm trăng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tây. Lát sau, mới trở vào lều, ngạc nhiên nhìn sang lều đàn ông, không thấy bóng dáng Voòng Lâu đâu, hai người lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nhau đoạn

bước cả tới. Nhưng vào lều không thấy ai.

- Quái! Đi đâu cả rồi?

- Hay hai thầy trò cũng ra suối?

Hai thiếu nữ len lỏi lộn lại, quả nhiên thấy bóng hai thầy trò Hồng Lĩnh bên bờ nước. Chí Plan, Phượng Kiều bước tới, Chí Plan định lên tiếng, chợt Phượng Kiều khẽ giơ tay ra hiệu, đoạn cả hai cô gái tinh nghịch rón rén bước tới, định làm hai thầy trò giật mình chơi. Nhưng, đến cách độ mấy bước, chẳng hiểu sao, Phượng Kiều vội giữ Chí Plan lại, định kéo đi, nhưng...

Đại Sơn Vương ngồi trên một phiến đá trông ra dòng nước loang lổ ánh băng. Vòng đứng phía sau. Chẳng rõ hai thầy trò đã nói gì với nhau, lúc đó người thủ túc Đại Sơn Vương mất hết vẻ lễ độ bình nhật. Vòng đứng sững sau chủ, hỏi như căn vặn, tiếng hơi to:

- Nhưng sao thầy không cho tôi biết? Trời! Thật không ngờ... tôi đoán có sai đâu...

Vẫn không thấy chủ nói gì, Vòng tiến lại thêm gần, giọng nghẹn ngào đau đớn.

- Thầy lại tự buộc thêm dây oan nghiệt vào mình! Mối thù mấy mươi năm thôi... thế là hết. Bao nhiêu năm nung nấu, không ngờ ngày nay cụ cũng vẫn phải ngậm hờn chín suối, nghìn đời còn trông vào ai nữa? Chì vì một người đàn bà đẹp...

Vẫn ngồi nhìn ra ngọn nước, Đại Sơn Vương nói rất thấp, chậm, hình như quá xúc động:

- Thôi, Vòng đừng nói nữa! Để ta lo liệu...

Người thủ hạ cười nhạt:

- Còn liệu thế nào được nữa? Yêu con, giết cha sao cho phải đạo làm người. Mà bỏ con, thì bây giờ thầy sao còn nghị lực đâu mà làm nổi nữa.

Như một cái máy, thành linh Đại Sơn Vương bật người lên quay phắt lại, rút súng ra chĩa vào Vòng Lầu, giọng run hấn lên, thét lớn:

- Im ngay! Không ta bắn chết bây giờ! Lui mau đi! Để mặc ta...

Người thủ hạ vẫn đứng yên cười gằn:

- Thầy cứ bắn Vòng đi! Vòng giờ chỉ muốn chết đi thôi! ít nhất cũng được chết vì thầy, còn hơn phải chết về kẻ thù thầy. Thầy bắn đi! Bắn Vòng đi cho Vòng khỏi phải...

Voòng nói đến đó, chợt dừng phát lại, vì dưới ánh trăng thượng tuần trắng bệch, Đại Sơn Vương đã vùng tái nhặt hẳn đi, toàn thân viên tướng Thập Vạn Đại Sơn run lên bần bật, mắt mở to nhìn thủ hạ, nhưng không tinh lạc, miệng lắp bắp:

- A Voòng! Voòng...

Ngọn súng rung chĩa vào thủ hạ, đang từ từ quay ngọn lại, Đại Sơn Vương bóp mạnh tay cò, như điên. Chí Plan, Phượng Kiều vừa kịp thấy, chưa kịp kêu lên, thì Voòng Lầu đã nhanh mắt vung tay đánh mạnh vào ngọn súng. Đoàn. Viên đạn nổ ròn đem quạnh, xói rào cành lá bên mình. Khẩu súng rơi xuống đất, và Đại Sơn Vương lão đảo, ngồi phịch xuống, ôm đầu, dáng cực kỳ đau đớn, giận cuồng. Voòng Lầu phục xuống, ôm lấy hai vai thầy:

- Thầy... tha tội cho Voòng quá lời mạn thượng... thầy.

- Không... Voòng có sao đâu? Ta... ta...

- Kìa... thầy làm sao thế này? Trời...

Chỉ gan được đến thế, Phượng Kiều nghẹn ngào:

- Anh... anh ơi!

Rồi chạy vụt ra, theo sau là Chí Plan ngỡ ngác:

- Trời! Anh làm sao thế này? Công về lều ngay xem.

Mọi người xúm lại, đỡ Đại Sơn Vương. Chàng tướng núi nhấm nghiền hai mắt, thân thể mềm hẳn đi, tứ chi rời rã lạnh toát, thở dốc rồi... lịm dần như chết. Voòng Lầu vội ghé vai công, còn hai thiếu nữ đỡ phía sau, đưa chàng vào lều. Đặt nằm trên ghế vải, Phượng Kiều, Chí Plan xúm lại bắt mạch nghe tim, hơn phút sau, Phượng Kiều buồn rầu:

- Bị nhiễm gió độc vì liên mấy hôm xông pha sương gió, hoạt động nhiều, lại vừa bị xúc động quá... Phải có thuốc chữa ngay mới được.

Chí Plan nghĩ mấy khắc:

- Để tôi đi hái lá!

Phượng Kiều lắc đầu:

- Muốn chóng kiến hiệu, phải tiêm vào mạch máu. Thuốc uống phải nhiều tiếng mới ngấm kịp. A Voòng nên đun nước sôi sẵn. Để tôi về thị trấn kiếm thuốc...

Không để hai người lên tiếng, Phượng Kiều băng mình ra ngoài,

lên ngựa, phóng như bay.

Đang mãi miết phi, thấy có người chặn đường, Vòng Sênh dừng phát lại:

- Kìa! Phượng Kiều cô nương!

- Chú Vòng! Sao lâu thế?

- Mua xong lương thực, tôi còn đi quanh thị trấn xem tình hình. Hà Giang nhiều kẻ lạ lắm.

Viện cận tướng H'mông nhìn Phượng Kiều, dáng hơi ngạc nhiên:

- Cô nương đi đâu coi sắc diện khác thường vậy?

Phượng Kiều buồn rầu:

- Đại Sơn Vòng thành linh ngộ cảm, mê man, bất tỉnh. Tôi về thị trấn kiếm thuốc.

Dứt lời, thiếu nữ định thúc ngựa đi luôn. Vòng Sênh vội cản lại bảo:

- Giờ này, hàng phố đều đóng cửa, tìm đâu ra hiệu thuốc. Cô nương có cần chi, để Vòng theo giúp cũng được. Lương thực này sớm mai mới cần tới.

Phượng Kiều suy nghĩ mấy khắc:

- Chú thuộc miền này, cho tôi biết thầy thuốc nào thạo nhất. Tây, Ta cũng được. Tôi đã có cách!

- Cô nên tới khu chợ. Đấy có đủ dụng cụ, thầy thuốc. Nhưng...

Vừa nghe nói tới đó, Phượng Kiều đã hấp tấp vọt ngựa đi luôn, nói với lại:

- Thôi chú cứ về trước đi! Tôi sẽ về ngay đấy!

Rạp mình trên ngựa, thiếu nữ mãi miết tể theo đường mòn, lát sau vó ngựa đã khua trên đường nhựa lỏm chổm đá dăm.

Tới thị xã đã hơn mười giờ đêm. Phượng Kiều rẽ ra khu chợ. Nhìn qua, thấy có nhà còn mở cửa, nàng liền đi thẳng tới, hỏi thăm địa chỉ hiệu thuốc Tây cùng thầy thuốc. Đoạn dắt ngựa lần dọc theo mặt phố, tìm kiếm. Nhưng hiệu thuốc đóng cửa, thầy thuốc đều vắng nhà cả. Đến lúc đó, mới chợt nhớ ra, là đêm thứ bảy. Phượng Kiều thất vọng, đành dắt ngựa lang thang, tính cách “cưỡng đoạt” thôi. Chấp kinh phải công quyền.

Phượng Kiều toan thi hành ý định, chợt nhìn vào một tòa biệt

thụ bên sườn đồi, thấy ánh đèn điện sáng xanh, thiếu nữ đoán chắc trong đang có cuộc vui, hẳn các tay quý phái thị trấn phải có mặt. Nàng suy nghĩ mấy khắc đoạn dắt ngựa lên đồi, tiến thẳng tới khu biệt thự. Ánh đèn từ trong hắt ra, soi rõ khuôn mặt người kia.

- Kìa... Hai Cao!

- Trời... cô Ba!

Người đàn ông cao lênh khênh mở to mắt nhìn nữ chủ, ngạc nhiên cực độ, mãi mới lên tiếng tiếp:

- Cô Ba đi đâu từ ngày đó vậy? Làm cụ nhà tưởng cô đã bị chúng bắt cóc ở Hà Nội, cụ cho người tìm kiếm khắp nơi không thấy. May quá! Để tôi vào báo cụ.

Phượng Kiều vội giữ Hai Cao lại, gọi hẳn ra chỗ khuất, khẽ bảo:

- Đừng cho cụ biết bây giờ. Đêm nay ta còn việc hệ trọng phải làm nốt đã.

- Nhưng...

- Chú Hai! Hãy nghe lời tôi. Nếu chú báo cụ biết tôi có mặt ở đây, sẽ... hỏng hết việc.

Hai Cao dăm dăm nhìn cô chủ, nét ngạc nhiên, khó xử hiện rõ trên mặt gã thủ túc của họ Trần.

- Bẩm... thế cô Ba đến đây có việc gì đó. Tôi tưởng cô Ba đã biết...

Phượng Kiều ngạc nhiên vì lời nói úp mở của Hai Cao, nhưng vội quá không có thì giờ lưu ý nữa. Nàng vội hỏi:

- Này chú? Trong kia có ông thầy thuốc gì đó, chú có biết không?

Hai Cao nghĩ một chút, đoạn gật đầu:

- Dạ... Có tên bác sĩ Robert và...

- Thế à! Thôi được! Chú vào mời kín ông Robert ra cho tôi! Nhớ phải thật kín đó!

Hai Cao tần ngần:

- Nhưng...

Biết hẳn vẫn do dự, Phượng Kiều liền nghiêm sắc mặt lại, giọng hơi sáng:

- Chú vào mời cho tôi! Có việc hệ trọng. Mai tôi sẽ ra mắt cụ nhà.

Hai Cao vốn nể quý Phượng Kiều. Nhưng hình như đã có lệnh Trần Tác, nên hẳn vẫn nhăn mặt:

- Chỉ sợ cụ nhà. Hay cô Ba cứ gặp rồi sẽ hay.

Đang nói thấy Phượng Kiều cau mày liểu, mặt thoáng sắc giận, Hai Cao vội vào trong nhà luôn không dám chậm trễ nữa. Quả nhiên, không đầy nửa phút, đã thấy một người Pháp có tuổi, theo Hai Cao ra, ngơ ngác nhìn quanh. Phượng Kiều liền tiến lên, lễ phép nói con bệnh cần cấp cứu, muốn mời bác sĩ đi ngay. Đang dở cuộc vui viên thầy thuốc có ý ngại ngùng, muốn cáo thoái, Phượng Kiều phải kín đáo chìa ngọn súng ra từ tốn:

- Xin bác sĩ đi ngay cho. Chỉ một lát, sẽ về dự tiếp cuộc vui! Bệnh trầm trọng, buộc chúng tôi phải thất lễ, nếu...

Viên thầy thuốc già thấy cô gái đẹp muốn làm dữ, vội gật đầu lia lịa:

- Không sao! Lười một chút thôi. Nếu bệnh gấp, già này vẫn đi được. Nào ta cùng ra xe! Dụng cụ bao giờ cũng sẵn đây.

- Tôi có ngựa sẵn, vào rừng mới tiện.

Nàng quay bảo Hai Cao:

- Cám ơn chú! Nhớ lời tôi dặn. Mai sẽ gặp.

Đoạn nàng cùng bác sĩ ra xe lấy vali dụng cụ thuốc men, và lập tức đưa bác sĩ lên ngựa, rời tòa thiết thự Hà Giang, tể luôn vào rừng thẳm. Đi được nửa đường, thành linh Phượng Kiều dừng ngựa. Tay bác sĩ già nhìn quanh khu rừng hoang vắng.

- Tới rồi sao, cô?

- Còn một quãng nữa thôi. Giờ xin mạn phép bác sĩ, cho tôi được...

Vừa nói, Phượng Kiều vừa rút mùi xoa trong túi ra. Hiểu ý, viên thầy thuốc mỉm cười xoa tay:

- Không cần đâu! Tôi chỉ ngại đi đêm chút thôi, chứ không thiếu lương tâm nghề nghiệp đâu? Bất tất phải bịt mắt mà...

Phượng Kiều nhìn viên bác sĩ già, rồi lẳng lặng bỏ khăn vào túi quát ngựa đi luôn. Tới suối, ngựa dừng. Bác sĩ ngó quanh không thấy nhà cửa chi, có vẻ ngơ ngác muốn hỏi, lại thôi. Phượng Kiều đánh ngựa qua suối, tới trước lều. Vòng Lầu vội chạy ra.

- Sao? Chú Vòng?

- Bẩm mê man, tỉnh thoảng mới hơi tỉnh.

Người tùy tòng đỡ vội viên thầy thuốc xuống, xách giúp “vali”

dụng cụ vào lều. Vào tới nơi, viên thầy thuốc nhanh nhẹn lấy dụng cụ khám bệnh ngay. Phượng Kiều có học qua nghề thuốc. Thấy vẻ nghiêm trọng hiện rõ trên khuôn mặt bác sĩ nên càng lo lắng nín thở đợi chờ, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau.

Tiêm liền mấy mũi thuốc, Đại Sơn Vương có vẻ tỉnh táo, đưa mắt ngó quanh mình, thấy viên thầy thuốc Pháp hình như đã đoán ra, định nhồm dậy. Bác sĩ vội nhẹ tay ấn xuống, quay nhìn mọi người khá lâu. Đoạn ôn tồn:

- Bệnh nhân bị cảm khá nặng, thần kinh lại bị chấn động quá! Phải tĩnh dưỡng một vài hôm, không nên di chuyển. Xin cứ yên lòng săn sóc bệnh nhân.

Quay sang Phượng Kiều, viên thầy thuốc mỉm cười:

- Cô có biết qua nghề thuốc. Vậy tôi để ít dụng cụ thuốc men lại, ngày ngày cô điều trị thêm vào, là khỏi đó. Nhưng, nên nhớ, nếu bị xúc động quá, lần sau có thể... thổ huyết được. Đã xong nhiệm vụ. Giờ lão có thể về thị trấn dự tiếp cuộc vui được chứ?

Phượng Kiều nhìn Chí Plan, nghĩ mấy khắc:

- Xin cảm ơn bác sĩ.

Suốt đêm, hai viên cận tướng họ Voòng thay phiên canh ngoài lều. Còn Phượng Kiều, Chí Plan không ai chịu ngủ, cả hai đều ngồi bên giường săn sóc Đại Sơn Vương. Phượng Kiều chạy lại kéo chăn đắp cho người yếu và nhẹ đặt tay lên trán, reo khẽ.

- Đã mát lắm rồi. Gớm đêm qua anh ngủ thiếp mà người có lúc nóng ran, làm em lo quá. Anh chịu khó nằm yên tĩnh dưỡng mới được...

Đại Sơn Vương dăm dăm nhìn Phượng Kiều, đoạn tự nhiên chàng thở dài mệt mỏi hỏi:

- Em không ngủ sao? Voòng Lâu đâu?

- Chú ấy gác ngoài lều. Anh có cần bảo chi, để em ra gọi.

Đại Sơn Vương khẽ lắc đầu:

- Thôi chưa cần gì. Mà ai nấy phải đi ngủ cho đỡ mệt chứ? Chí Plan, Voòng Sênh đâu?

- Chí Plan thức suốt đêm, em vừa bắt đi nghỉ rồi. Voòng Sênh hình như đi tuần quanh đây lúc nãy.

Đại Sơn Vương nhìn Phượng Kiều khá lâu, đoạn đưa mắt lơ đãng

làm hiệu. Phượng Kiều vội ngồi xuống bên giường vải.

- Em Phượng... Đừng buồn Vòng Lâu nhé! Hấn quý em lắm, nhưng... lúc nào cũng nghĩ tới việc thầy đó thôi.

Phượng Kiều ứa nước mắt:

- Không... Em chỉ buồn cho chúng ta thôi.

Động đến niềm riêng này, nàng nghẹn ngào thổn thức:

- Anh lại yếu dọc đường... em lo sợ lắm...

Đại Sơn Vương cũng xúc động, nắm lấy cổ tay Phượng Kiều, viên tướng núi ngang tàng quay mặt vào trong buồn rầu. Phượng Kiều vùng nhớ tới lời khuyên của thầy thuốc, vội lau nước mắt, chớp hàng mi, đặt nhẹ tay người yêu xuống giường.

- Em ngu quá, lại làm anh suy nghĩ cho thêm mệt. Để em tiêm thuốc ngay mới được.

Đoạn thiếu nữ đến bên đèn, lúi húi pha thuốc, vừa tiêm xong, chợt nghe có tiếng động bên ngoài. Ngẩng vội lên, thấy Vòng Sênh hấp tấp xuống ngựa ngay ngoài cửa lều, có Vòng Lâu rảo bước sau.

- Cô nương...

Thấy hai viên cận tướng có dáng khác thường, Phượng Kiều vội xua tay, chặn lời, trở vào Đại Sơn Vương, đoạn bước nhanh ra, khẽ hỏi:

- Sao, có chuyện gì đó?

Vòng Sênh liếc nhìn về phía Đại Sơn Vương nằm, thấp giọng:

- Có toán người ngựa từ nẻo thị trấn Hà Giang tiến tới đây. Hình như có lẫn cả quan binh, có lẽ lính khố xanh thì phải.

Phượng Kiều cau mày, nghĩ mấy khắc, và vẫy tay, nhanh giọng:

- Chú Sênh mau ra quan sát lại. Có gì khác làm nghi binh cản họ chậm lại. Còn chú Lâu hãy ở cận thầy để tôi đi đánh thức Nữ Chúa.

Dứt lời, Phượng Kiều chạy sang lều Chí Plan. Nữ Chúa Hoàng Su Phì đang ngủ mệt chợt nghe tiếng gọi, tung chăn dậy, thấy Phượng Kiều, hỏi luôn:

- Gì đó, cô nương?

- Có đoàn người ngựa đang tiến phía ta, Vòng Sênh thấy có dáng quan binh.

Chí Plan quơ vội khăn lau mặt, xúc lại xiêm y.

- Đến gần chưa?
- Hình như cũng gần thì phải. Tôi lo không phải tình cờ...
- Ta hãy ra coi đã, rồi sẽ liệu.

Hai thiếu nữ băng mình ra, nhìn qua suối, quả nhiên thấy một toán quân đang lướt tới, đến mấy chục người ngựa. Và Vòng Sênh phi lại, nói nhanh:

- Xin Nữ Chúa cùng cô nương liệu định. Có lẽ quân kia chủ định tới đây.

- Không thể để quan binh thấy Đại Sơn Vương được! Sênh khá ra trấn trước suối. Chúng ta dờ lên ngọn núi!

Hai thiếu nữ băng mình về lều, Chí Plan bảo Vòng Lầu:

- Phải dờ ngay lên núi, tìm nơi ẩn trốn. Không nên để Đại Sơn Vương biết có biến!

- Chú Vòng hãy công thầy. Bỏ các vật dụng lại. Chỉ cần ngựa thôi.

- Dạ.

Vòng Lầu vừa quay vào, định cúi xuống bên giường nhưng... đã muộn! Liên mấy phát súng bên ngoài đã xé rách sương sớm, tiếp theo nhiều tiếng vó ngựa ập tới, gần kề mạn suối. Mấy người nhìn ra, đã thấy lối nhỏ bóng người ngựa dừng lại bên kia bờ suối, cách lều vừa đúng tầm súng trường. Bên này suối, viên cận tướng H'mông ngồi im lên lưng ngựa, tay súng chĩa thẳng về phía bước cản đường. Phượng Kiều vừa trông thấy bóng người đứng tuổi, đã biến sắc mặt, run giọng lẩm bẩm:

- Trời... thầy ta! Hừ! Tên bác sĩ khốn khiếp đã theo vết ngựa vào rừng, báo cho người rồi...

Vòng Lầu cũng đã nhận ra. Người đàn ông mím chặt môi, trừng mắt nhìn sang suối và chậm chạp quay nhìn Phượng Kiều, giọng u uất nào nùng lẩm bẩm một mình:

- Lại họ Trần! Theo đuổi hạ thầy ta đến cùng... Thầy đang ốm, bây giờ biết tính làm sao?

Chí Plan thấy đám người ngựa dừng lại trước ngọn súng Vòng Sênh, vùng thoáng cơ mưu, liền bảo Phượng Kiều, Vòng Lầu:

- Lên ngựa sẵn, túc trực bên mình Đại Sơn Vương nếu có xung đột, phải đưa về phía sau núi ngay. Để tôi ra cố tìm cách lui binh.

Dứt lời Chí Plan lấy ngựa, phóng thẳng về phía Vòng Sênh:

- Xin có lời chào các ông! Các ông muốn điều chi cứ dạy. Đây là chỗ dừng trại của Hoàng Su Phi.

Vòng Sênh cũng nghiêm mặt, nói luôn:

- Đây! Nữ Chúa biên thù xuôi Hà Giang có việc cho vua xứ tôi. Các ông không được tới bên lều.

Hình như viên sĩ quan khố xanh Hà Giang nhận ngay được Nữ Chúa Vòng Chí Pan. Qua khắc ngạc nhiên. viên sĩ quan quay lại nói khề gì với Trần Tắc, đoạn nghiêng mình lễ độ, nói vọng sang.

- Kính chào Nữ Chúa! Quan binh chỉ muốn gặp viên tướng giặc sát nhân. Không biết Nữ Chúa có biết người đồng hành, là chính hấn đó chăng?

Chí Plan cười lạnh lạnh:

- Ông là nhà binh còn lạ chi nữa. Kẻ cầm súng, cỡi ngựa ai chẳng là kẻ sát nhân!

Thấy viên võ quan đưa mắt nhìn Trần Tắc, Vòng Chí Plan liền nghiêm mặt, giọng ôn tồn nhưng cương quyết vô cùng:

- Vả lại, người đó là thượng khách xứ tôi. Cả xứ phải hết lòng bảo vệ khi thượng khách đi với người H'mông, nhất là đi cùng tôi. Mong ông thể tình lui binh, chờ cơ hội khác, sẽ liệu, xứ tôi không can dự tới. Còn bây giờ, nếu ông không thể tình, chỉ còn cách giẫm qua xác tôi cùng tướng H'mông để vào bắt khách của xứ tôi.

- Và như thế, là ông sẽ lĩnh trách nhiệm, nếu có chuyện bất hòa nghiêm trọng với chúa tướng Hoàng Su Phi!

Lời nói của hai chức sắc lớn người H'mông khiến viên sĩ quan khố xanh bị dồn vào tình thế thật khó xử. Ông ta không còn lạ chi việc chính quyền bảo hộ Đông Dương phải cắt đất phong vương cho vua H'mông một cõi biên thù tung hoành với chính sách "Tạm hòa", và cả đến Thống Sứ, Toàn Quyền cũng còn phải nể vì, vuốt ve cho yên mặt biên giới. Mà đây lại là cháu gái ruột.

Thấy viên sĩ quan có vẻ nao núng, Trần Tắc vội lên tiếng:

- Ngài chớ ngại. Tôi đã có cách, không cần động chạm tới người H'mông. Ngài cứ truyền lính đứng đây, thi hành, để mặc tôi liệu cách.

Dứt lời, Trần Tắc hô lớn:

- Đại Sơn Vương! Có giỏi ló mặt ra đây!

- Đại Sơn Vương khiếp nhược!

Đám quân gia Trần Tắc nhất loạt reo hò vang một góc rừng. Nằm trong lều, chàng tướng núi chột thức giấc, thấy bóng thủ hạ, gương hỏi:

- A Vòng! Ngoài kia... hình như có tiếng ai gọi tên ta...?

Vòng Lầu lo lắng nhìn chủ tướng, lại quay nhìn Phượng Kiều. Phượng Kiều đứng ngoài cửa lều, rón rén bước vào, lo lắng hỏi người yêu:

- Anh thấy trong người thế nào?

- Chân tay còn mỏi lắm. Mà có tiếng gì hò reo ngoài xa, hình như gọi đến lên anh, phải không? Có chuyện gì đấy?

Phượng Kiều, Vòng Lầu đã nghe rõ tiếng quát mắng khích tướng bên ngoài. Hai người chỉ e Đại Sơn Vương rõ chuyện, uất lên, tật bệnh lại bạo phát nguy thêm, Phượng Kiều đành nói lảng:

- Không... có gì đâu! Chắc anh còn choáng váng ù tai đó. Chỉ có tiếng... Chí Plan hát bên ngoài đó thôi.

Nàng vừa dứt lời, chột biến sắc, vì ngoài xa tiếng quát gọi lại nổi lên, rõ tiếng cha mình.

- Đại Sơn Vương! Tên khiếp nhược nấp mãi xó nào? Ra đây đấu súng!

Hai người nhón nhác nhìn nhau. Tiếng quát lần này rõ quá, có lẽ Đại Sơn Vương nghe rõ, nên chàng quắc mắt nhìn Vòng Lầu:

- Hừ! Có kẻ nào đang nhục mạ ta, sao dám giấu? Súng đâu?

Mấy tiếng sau, chàng thét lên, xúc động thần kinh. vừa nhồm dậy đã xiù xuống, thở hổn hển.

- Súng... súng đâu?

Phượng Kiều hốt hoảng, vội kéo chăn đắp cho người yêu, quay bảo Vòng Lầu:

- Chú khá giữ gìn lấy! Để tôi ra mới được!

Đoạn thiếu nữ chạy vụt ra, lên ngựa, phóng tới chỗ Chí Plan. Vừa lúc Chí Plan nổi giận vì lời khích mắng của Trần Tắc, thì Phượng Kiều kịp đến bên, chắn lấy Chí Plan, đưa mắt buồn rầu nhìn sang cha.

- Kìa cô Ba!

Đám quân gia chột thấy nữ chủ, liền chỉ trở, xông xáo. Trần Tác cũng có dáng xúc động.

- Phượng Kiều! Sang đây cha có chuyện cần. Đi đâu... mà chẳng về căn cứ?

- Con bị bọn Vòng Xanh theo hại, may lại được Đại Sơn Vương giải cứu. Ân nhân còn hiện đang bạo bệnh, xin cha vì tình con, giải vây người. Nếu không... con thề một chết để... đền ân sâu người.

Hình như Trần Tác đã hiểu rõ ẩn tình, lại thấy vẻ liều chết hiện rõ trên nét mặt con gái, nên người cha đầy cơ mưu liền giơ tay làm hiệu truyền quân gia hạ ngọn súng, giọng nhanh, khẽ bảo mọi người:

- Phải làm con ta về bên này, rồi mới hạ thủ thầy trò hấn được.

Hướng sang phía Phượng Kiều, Trần Tác nghiêm nét mặt:

- Vì con tha cho hấn lần này. Vậy khá sang đây, theo về thị trấn, còn nhiều việc phải bàn định cùng con.

- Xin cha hãy cho lui quân ngay, con mới về. Cha lui chừng nào, con sẽ tiến ngựa theo chừng đó!

Thấy con gái thông minh, họ Trần nhăn mặt:

- Hừ! Con bé... láo quá? Vẫn phòng cha lừa thế!

Trần Tác gật đầu, ngỏ ý cùng viên quan tháp, đoạn hô lớn:

- Lui binh!

Người ngựa quay đầu về nẻo Hà Giang, từ từ bước nước mã hồi. Bên kia suối, Phượng Kiều nhìn Chí Plan mấy khắc, đoạn ngậm ngùi:

- Đành xin tạm biệt, xin bảo vệ Đại Sơn Vương. Chúng ta sẽ có này tái ngộ.

Dứt lời, thiếu nữ cảm động quay ngựa đi mấy bước, còn ngoái lại, nghẹn ngào:

- Xin gửi lời cô nương tạ tội giùm thầy trò Đại Sơn Vương... và dặn chàng khá giữ gìn cho chóng mạnh.

Dứt lời, Phượng Kiều quay ngựa đi luôn, nhưng Chí Plan, Vòng Sênh đã thoáng nhìn thấy lệ rơi trên gò má nàng. Tuy chưa biết rõ, nhưng Nữ Chúa H'mông đã hiểu mang máng mối ẩn tình cay đắng giữa nàng thiếu nữ Kinh cùng Đại Sơn Vương. Chẳng rõ ngậm ngùi cho cô bạn mới hay cho chính mình, Nữ Chúa Hoàng Su Phì lặng lẽ nhìn theo bóng Phượng Kiều khuất sau hàng cây rừng, cô gái sơn cước chậm chậm thở dài. Vòng đã ra từ lúc nào. Tấm lòng gỗ đá vì đây

dạn gió sương của Voòng Lầu thốt nhiên thoảng buồn man mác. Máy khắc qua, người đàn ông chợt nghĩ tới thầy, vội đánh ngựa tới sát Chí Plan:

- Cô cương! Ta nên rời khỏi nơi này ngay thôi!

Cả ba phóng ngựa trở lại lều, thu xếp vội vã lên đường. Tới trước một con suối hẹp uốn khúc giữa thung lũng, chợt Voòng Sênh thấy bụi rậm bên kia bờ khẽ lay động, đưa mắt ngó lên cây thấy cành lá im phắc vì khuất gió, viên cận tướng chợt dạ, lập tức dừng phắt ngựa lại, toan rút súng bắn vào bụi thăm dò, nhưng vội ngừng ngay, vì cành lá bên bờ đã từ từ di động rạp cả sang một phía, để lộ những ngọn súng đan hàng chia cả vào ngực Voòng và sau súng, lối nhố nhiều bóng người ngựa ngụy trang cành lá kín mình. Viên cận tướng H'mông vội giơ tay làm hiệu động cho phía sau và lấy vẻ điềm nhiên, đồng dặc hỏi:

- Quân nào phía trước đó?

Vẫn im lìm câm nín, Voòng cất cao giọng thêm:

- Quân nào khá ra mặt. Ta là cận tướng chúa H'mông đây!

Vẫn không tiếng đáp. Voòng Sênh liền cho ngựa từ từ lùi bước một, thì những ngọn súng phía trước cũng từ từ tiến lên. Tới bờ suối, cành lá ngụy trang rơi nhất loạt, và trước mắt Voòng Sênh, hiện ra hình dạng quan binh toàn lính khố xanh. Voòng vừa kịp ngạc nhiên, thì hai bên tả hữu, bờ bụi cũng di động. Rồi từng tốp người ngựa khác xuất hiện theo ngọn súng trường kẹp lại như gọng kìm, quân gia bọn Trần Tắc ban sớm! Phía sau, Voòng Lầu đã chiếu viễn kính, thấy rõ địch quân. Trao ống nhòm cho Chí Plan, Voòng thở mạnh:

- Vòng vây đã xiết chặt ba mặt, lần này chúng ta hoàn toàn bị sa cơ, tiến thoái không kịp mất rồi.

Nữ chúa H'mông đảo mắt nhìn quanh, hiểu ngay tình thế thập phần nguy khốn, vùng nhìn sang chỗ Đại Sơn Vương. Viên tướng Thập Vạn Đại Sơn vẫn nằm trên cẳng ngựa, cũng vừa tỉnh, đưa mắt lơ dờ ngó hai người, giọng mệt nhọc:

- Đã tới đâu rồi?

Voòng Lầu, Chí Plan nhảy xuống ngựa, tiến đến bên Đại Sơn Vương. Nhìn thấy chủ mệt như chết giữa cảnh sa cơ thành linh, Voòng thủ túc tướng tới những trận chiến dọc ngang khuấy đảo xưa nay của

“thầy”, bất giác ngậm ngùi, nói như một lời than trường hận:

- Thầy ơi, ta bị vây kín, súng địch đang nhích vừa tầm, bây giờ tướng ốm, quân đơn, Voòng biết làm sao đưa thầy ra khỏi chốn hiểm nghèo...

Đại Sơn Vương giật mình vì giọng tuyệt vọng của người thuộc hạ bách chiến, vội lấp bắp hỏi:

- Quân nào?

Không dám giấu, Voòng Lầu hơi đưa mắt nhìn Chí Plan, đoạn cúi đầu, thở dài:

- Bẩm... Quan binh cùng Trần Tắc!

Vừa nghe dứt tiếng, viên tướng lạc thảo vùng thét lớn:

- Lại Trần Tắc! Kẻ oan gia!

Chàng tướng núi uất ức muốn trào máu họng, lấy bẫy cố sức nhóm lên, nhưng ngã dúi xuống luôn, thở hổn hển, hai tay sờ soạng lấy ngực, mắt nhắm nghiền... Voòng Lầu nhìn ra đã thấy mấy phía súng tiến lại thêm gần, còn Voòng Sênh cũng đã lùi ngựa về, chỉ còn cách vài chục thước.

- Đại Sơn Vương! Biết điều để ta bắt trời, kháng cự chết ngay! Lần này đừng hòng thoát lưới! Đứng im cả!

Chí Plan thấy nguy, lập tức rút súng đứng chắn lấy Đại Sơn Vương. Voòng Lầu cũng vội làm theo. Đại Sơn Vương nghe tiếng kẻ thù quát, mở mắt ra, bảo Voòng Lầu:

- Khoác súng vào sườn cho ta!

Vừa nói, vừa lấy hết sức thừa, chống tay nhóm dậy, nhưng tứ chi rời rã, hơi nhóm đã phục xuống luôn, không sao ngóc lên nổi. Đau đớn, chàng tướng lạc thảo nghiêng răng ken két:

- Không ngờ bị nhục tử với kẻ thù tại xó rừng này... Tần Quỳnh xưa nhuốm bệnh còn lên nổi lưng ngựa tử chiến, mà ta... Chàng nghẹn uất, lặng đi mấy khắc, đoạn phều phào:

- Cô nương... Voòng... mau mở đường máu thoát thân! Chớ đứng cả đây... chịu nhục. Mau...

- Thầy yên dạ! Voòng có chết, chúng mới phạm nổi tới mình thầy!

- Ông Hồng Lĩnh! Nó phải giẫm lên xác tôi mới tới được bên giường bệnh ông!

- Nữ Chúa Hoàng Su Phì hãy tránh ra xa! Chớ để uống mạng vì viên đạn vô tình. Việc này không can dự chi đến Nữ Chúa! Khá tránh mau. Hai Cao, cho tiến đến bắt sống tướng giặc. Kẻ nào động thủ, hạ liền!

Mấy hàng súng từ từ nhích tới, kẹp chặt lại, họng súng đen ngòm chĩa cả vào mấy người. Im lặng đến... ngạt thở. Chỉ còn tiếng vó ngựa khua khô trên mặt đất thung rừng. Khoảng cách càng gần hơn! Nữ Chúa H'mông quắc mắt nhìn viên quan võ cùng Trần Tắc, quát lớn:

- Đứng cả lại! Tiến nữa, ta hạ liền!

Ngựa vẫn nhích, nặng nề lạnh lẽo như bước chân tử thần. Nắm chắc phần trắng trong tay, Trần Tắc vẫn hờm súng sẵn, mắt như náy lửa, cùng quân gia tiến thẳng tới họng súng. Trong vùng không gian sâu thẳm im lặng, một con chim lợn từ đâu bay tới vội vã để rớt xuống mấy tiếng kêu quái gở. Bất thành linh, giữa cảnh thập tử, chợt từ phía ngoài, từng loạt công rền rĩ nổi lên, rồi luôn mấy tràng súng nổ bật lên giòn tan, vang vọng khắp lòng núi thẳm. Quan binh cùng đám quân Trần Tắc nhất loạt, dừng phắt lại, ngạc nhiên, liếc mắt bốn bề.

Dư âm công đổ vừa kịp ngấm vào khe đá, thì về phía Nam, sau lưng Đại Sơn Vương, vọt xuất hiện từng tốp người ngựa, nhô lên khỏi ngọn đèo lao xuống như tên. Rồi lại phía Tây bắc chéch, lại một lớp kỵ sĩ nữa, vọt qua suối, lướt tới, trong chớp mắt đã chia nhau trấn bốn góc thung và hạ nước phóng xiết lại, đánh một vòng đai sau lưng quan binh, quân Trần Tắc, vừa tầm súng. Quan binh đột nhiên bị kẹp giữa hai hàng súng chĩa. Quan binh còn đang kinh ngạc, thì cùng lúc, hàng loạt tên, theo nhịp ngựa phi, bay vút tới phía quan binh, nhưng chỉ phớt qua tai rồi cắm cả vào những thân cây quanh đó.

Đoàn quân thần tốc ào đến bất ngờ nhanh như gió cuốn. Quân lính chưa phân biệt nổi bạn, thù, còn ngạc nhiên giương mắt nhìn xem. Mãi đến lúc tên bay vèo tới, quan binh mới hoảng nhiên chột dạ. Viên quan võ bàng hoàng tuốt kiếm giơ cao, miệng chưa kịp hô quân, thì... Phập! Một mũi tên đã cắm trúng tay kiếm, tiếp theo một giọng hô nghiêm trầm, nghe như kẻ sát bên tai:

- Đứng im! Động đậy chết ngay! Hạ súng cả xuống.

Viên võ quan đau nhói, buông rơi đốc kiếm, ôm tay, kinh ngạc, chớp mắt nhìn lại. Quân thần tốc đã bay ngựa tới sát quan binh, mặt

tiền, mặt hậu, tả dực hữu biên, lớp lớp, dừng phất lại, cung tên, súng ống chĩa vào tua tủa. Toàn sắc phục chàm xanh đậm. Cánh quân hữu, nam binh dẫn đầu là một viên tướng oai phong như pho tượng thép, mặt xanh như tàu lá, cánh quân hữu, toàn nữ binh, dẫn đầu là một tướng nữ đẹp như đóa hoa sơn dã, trong xiêm y miền núi.

- Khách Giang Hồ!

- Nguyệt Tú! Trời!...

Chí Plan, Voòng, cùng bật lên như một lời reo, bàng hoàng, mừng tủi. Khách Giang Hồ, Nguyệt Tú tiến ngựa lên mấy bước, nhòm mình hẳn lên, nhìn vào phía trong trận. Qua hàng quan binh lối nhỏ, thấp thoáng chỉ thấy dáng Chí Plan, Voòng. Hai anh em Khách Giang Hồ đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên vì không thấy Đại Sơn Vương, Phượng Kiều.

- Khách Giang Hồ!

Nữ Chúa H'mông vội cất tiếng gọi vọng ra, lời vừa thốt viên quan võ, Trần Tắc cùng đám quân gia đột nhiên giật nảy mình như bị điện giật. Không nén được ngạc nhiên, viên quan võ vùng ngoảnh viên thủ lĩnh địa khu Cầu Mây, đoạn ngoảnh Trần Tắc. Cả hai cùng bật kêu lên:

- Khách Giang Hồ? Chính... ông?

Khách Giang Hồ hơi nhếch miệng cười:

- Các ông cũng biết tiếng kẻ tầm thường miền thác lũ này ư?

Chợt nghiêm mặt lại, viên thủ lĩnh Cầu Mây dần giọng:

- Sao dám chặn đường làm ngạt bạn ta? Ý quân đông bức kẻ độc mã đăng trình? Biết điều khá rút quân về thị trấn! Chậm trễ, ta đổi ý, làm cỏ không còn một mống! Ném súng xuống! Lui mau!

Viên quan võ đưa mắt nhìn Trần Tắc. Biết đã hoàn toàn thất thế, xuẩn động sẽ mất mạng vô ích, Trần Tắc đứng nghiêng răng nén giận, chậm chạp ném súng đạn xuống chân ngựa, đoạn khẽ hát hàm cho lệnh quân gia. Viên võ quan không biết làm gì hơn, cũng đành làm theo Trần Tắc. Khách Giang Hồ phất tay làm hiệu cho quân sĩ mở ra một lối hẹp, thẳng hướng Hà Giang. Và đám quan binh ôm hận, nuốt nhục, nối nhau rút giữa hàng súng chĩa đen ngòm sẵn sàng nhả đạn.

- Anh em! Thu lấy khí giới!

Chờ cho quan binh ra hết, anh em Khách Giang Hồ liền phóng tới chỗ Chí Plan, Voòng.

- Đại Sơn Vương! Đại Sơn Vương đâu rồi?

Khách Giang Hồ nhảy phắt xuống tiến lên trước mấy bước. Chí Plan, Voòng Lầu, Voòng Sênh cùng trở phía sau cây cổ thụ, giọng Chí Plan đượm buồn:

- Đại Sơn Vương thành linh nhuốm bệnh trạng đêm qua! Chập chờn lúc tỉnh lúc mê...

Khách Giang Hồ, Nguyệt Tú bước vụt tới bên giường vải, thủ lĩnh địa khu Cầu Mây thấy tướng núi Thập Vạn Đại Sơn nằm lịm, vẻ mặt phờ phạc, da vàng hắc đi, bất giác thương cảm bồi hồi, quỳ xuống, đặt nhẹ tay lên trán người bạn phong trần.

- Trời! Mới cách biệt một, hai ngày mà bạn ta đã... thế này sao? May tình cờ đến kịp, nếu không, còn gì một trang tuấn kiệt dọc ngang. Đại Sơn Vương, Sơn Vương bạn!

Khách khẽ lay gọi, mãi mới thấy tướng Thập Vạn Đại Sơn hơi cựa mình, mi mắt hé mở nhìn Khách Giang Hồ, thành linh trợn trừng, cặp môi khô vẫn mím chặt mấp máy mở theo... rồi bất ngờ nghếch cổ sang bên, thở dốc. Khách Giang Hồ cùng mọi người vùng bật lên một tiếng “Trời” hoảng hốt. Từ lúc nào, uất khí đã dồn máu lên họng, và hộc ra đỏ lôm.

- Nguyệt Tú! Sửa soạn ống tiêm mau!

- Thầy! Thầy

Mọi người xúm lại lay gọi săn sóc, Khách Giang Hồ tự tay tiêm liền mấy phát, mới thấy Đại Sơn Vương mở mắt ra, miệng lắp bắp như mê sảng:

- Trần Tắc! Oan gia... Phượng Kiều...